

3

“Uusi” usko 21. vuosisadalle “New” Faith for the 21st Century

Kenties meidän kristittyinä ei tule ajatella vain mitä merkitsee olla 21. vuosisadan seurakunta, vaan myös ja se on ehkä vielä tärkeämpää—mitä merkitsee omistaa 21. vuosisadan usko.¹
—Doug Pagitt

Uudelleenohjelmoimisen* prosessi (The Process of Reimagining)

*Alkuteksti käyttää sanaa *reimage*, joka on tietokonetermi ja tarkoittaa, että tietokoneesta poistetaan kaikki ohjelmat ja asennetaan uudelleen. Suom. huom.

Esiintulevat johtajat antavat usein todistuksia selittäen, kuinka he tulivat mukaan *matkalleen uudistamaan* kristinuskoa. Kirjassaan, *Church Re-Imagined*, Doug Pagitt kertoo kuinka ja miksi hänen seurakuntansa syntyi:

Yrityksemme olla seurakunta alkoi tammikuussa 2000 pienessä toisen kerroksen parvitullassa Minneapolis'in muodikkaassa pienessä lähiössä nimeltä Linden Hills. Itseasiassa seurakunta oli synnytetty jo paljon aikaisemmin keskusteluilla muutamien ystäväysten välillä, joilla ei ollut vain uusi toimintatapa, vaan myös generoivat erilaisen tuloksen. Tuossa vaiheessa olin sanonut useammassa kuin yhdessä tilanteessa, etten kuvitellut kykeneväni pysymään kristittynä missään hyödyllisessä mielessä seuraavien 50 vuoden aikana, jos jatkaisin sen kristinuskon ilmaisenista, jossa silloin elin —aika hämmentävää puhetta pastorilta.²

Pagitt selittää, miksi tunsin tarvetta löytää uusi kristinuskon ilmaisutapa, joka olisi erilainen, kuin mihin siihen mennessä oli tottunut. Hän sanoo:

Se ei ollut tyypillinen uskonkriisi; en koskaan epäillyt Jumalaa, Jeesusta, tai kristillistä uskoa. Ja silti minulla oli syvä tunne, joka itseasiassa on senjälkeen vain syventynyt, että minun täytyisi siirtyä kristinuskoon, joka jollakin tavalla paremmin sopisi yhteen sen maailman kanssa, jossa elin ja joka ei olisi toiselta ajalta palautettu ilmaus.³

Pagitt menee syvemmälle siinä, kuinka näkee sopimisen ”paremmin yhteen sen maailman kanssa,” jossa elää:

Me myös ymmärrämme itsemme osana globaalia yhteisöä. Meitä vaaditaan elämään kristinuskon paikalliset ilmauksemme yhdenmukaisesti niiden kanssa, jotka ovat eri puolilla maailmaa. Länsimaisen kirkkomme uskomukset ja käytännöt eivät koskaan saa syrjäyttää, tai kumota, uskon yhtä päteviä ja hurskaita ilmauksia, joita elävät kristityt eri puolilla maailmaa. On tärkeää, että tajuamme oman kristinuskon kulttuuriversiomme ja olemme avoimia Jumalan käden työlle globaalissa uskonyhteisössä.⁴

Huomaa ”globaalin uskonyhteisön” korostaminen, joka sallii ”uskon ilmaukset” jokaiselta, joka väittää olevansa kristitty. Kuten tulemme näkemään Pagitt perustaa ideansa kristinuskon profiilin muuttamisesta ekumeeniseen näkemykseen, joka hyväksyy käsityksiä ja kokemuksia, joita

ei löydy Raamatusta. Ne eivät vain puutu Raamatusta; suunnitelma ei voi toimia Raamatun ollessa koskematon. Jotta esiintuleva kirkko voisi onnistua, Raamattua on tarkasteltava kokonaan erilaisten silmälasien läpi ja kristikunnan täytyy olla avoin uuden mallin uskolle. Brian McLaren kutsuu tätä uutta uskoa ”anteliaksi oikeaoppisuudeksi.”⁵ Vaikka tällainen oikeaoppisuus sallii julistaa ideoiden pitopöytää Kristuksen nimissä, niin Raamattu itseasiassa kieltää ja hylkää monet näistä ideoista.

Pagitt uskoo olevansa osa terävimmän päänsä vastausta uudelle postmodernille maailmalle. Se on vastaus, jonka hän ja toiset näkevät täysin ainutlaatuisena, jota ei koskaan aikaisemmin ole kokeiltu ihmisen historiassa. Pagitt sanoo:

Minusta näyttää, että jälkiteollinen aikamme vaatii meitä esittämään uusia kysymyksiä —kysymyksiä, joita ihmiset 100 vuotta sitten eivät koskaan olisi luulleet kysyvänsä. Voisiko olla, että vastauksemme saa meidät uudelleen ohjelmoimaan kristinuskon maailmassamme? Kenties meidän kristittyinä ei tule ajatella vain, mitä merkitsee olla 21. vuosisadan seurakunta, vaan myös ja se on ehkä vielä tärkeämpää — mitä merkitsee omistaa 21. vuosisadan usko.⁶

Monet konferensseissa tapaamani ihmiset, jotka tulevat monenlaisista seurakunnallisista taustoista, kertovat minulle, että seurakunta, jossa he ovat vuosia käyneet, on muuttunut radikaalisti. Heidän pastorinsa ei enää opeta Raamattua. Sensijaan sunnuntai-aamun tilaisuus on hupinäytelmä, tai sarja tarinoita. Raamatusta näyttää tulleen kielletty kirja. Vaikka on pastoreita, jotka edelleen opettavat Raamattua, heistä on tulossa poikkeus, ennemmin kuin sääntö.

Esiintulevat johtajat sanovat usein, että sanoma pysyy samana, mutta menetelmiemme täytyy muuttua, jos aiomme olla merkityksellisiä sukupolvellemme. Menestyksen mittari monille tämän päivän pastoreille on se, kuinka paljon ihmisiä tulee, ennemmin kuin kuinka monet kuuntelevat ja tottelevat, mitä Jumala sanoo Sanassaan. Ajatelkaamme, kuinka Doug Pagitt käyttää Raamattua omassa seurakunnassaan. Hän sanoo:

Salomon porstuassa (Solomon’s Porch) saarnat eivät ole ensisijaisesti sitä, että minä pusertaisin totuutta Raamatusta ihmisten elämään sovellettavaksi. Monin tavoin saarna on vähemmän luento, tai kannustava puhe, kuin runouden teko—panna sanoja ihmisten kokemusten ympärille sallimaan heidän löytää syvempi yhteys elämässään... Niinpä saarnamme eivät ole niinkään oppitunteja, jotka täsmälleen määrittelisivät uskon, kuin ne ovat tarinoita, jotka toivottavat tervetulleeksi toiveemme ja ideamme ja osallistumisemme.⁷

Se, mitä Pagitt kuvailee, on *kontekstuaalinen teologia*; se on: älä käytä Raamattua teologian välineenä, tai totuuden mittana ja normina, jonka perusteella elää; ja sen sijaan, että antaisit Raamatun muotoilla kristityn elämää, anna kristityn elämän muotoilla Raamattua. Se on sitä, mitä Pagitt kutsuu ”sanojen panemiseksi ihmisten kokemusten ympärille.” Koska tämä idea on kehitetty, niin esiintulevien puolestapuhujien on siirryttävä pois Raamatun opetuksista ja vetäydyttävä dialektiseen lähestymistapaan. Siten sen sijaan, että vain yksi henkilö saarnaisi totuutta, tai opettaisi raamatullista oppia, jokainen voi sanoa sanansa ja siten päästä konsensukseen siitä, mitä Raamattu *ehkä* sanoo. Pagitt selittää:

Päästäksemme yli tästä passiivisesta lähestymistavasta uskoon olemme yrittäneet luoda yhteisön, joka muistuttaa enemmän nyyttikestejä: ihmiset syövät ja myös tuovat mukanaan jotakin toisille. Uskoamme rakennetaan, kun me kaikki kiinnitämme toiveemme, unelmamme, ideamme ja ymmärryksemme kertomukseen Jumalasta sellaisena, kuin se paljastuu historian kautta ja meidän kauttamme.⁸

Kontekstuaalinen teologia

Et ehkä ole kuullut sanaa ennen, mutta kontekstuaalinen teologia on silmiinpistävä sanoma esiintulevalta kirkolta. Kirjassaan vuodelta 1992 *Models of Contextual Theology (Kontekstuaalisen teologian mallit)*, Stephen B. Bevans määrittelee kontekstuaalisen teologian:

...teologian tekemisen tapana, jossa otetaan huomioon: evankeliumin henki ja sanoma; kristittyjen ihmisten perinne; se kulttuuri, jossa teologisoidaan; ja yhteiskunnallinen muutos tuossa kulttuurissa joko länsimaisen teknologisen prosessin, tai ruohonjuuritason kamppailun tasa-arvosta, oikeudenmukaisuudesta ja vapautuksesta, aikaansaamana.⁹

Toisin sanoen Raamattu itsessään ja itsestään ei ole vapaasti seisova—muut tekijät (kulttuuri, etnisuus, historia) täytyy otta huomioon ja noiden tekijöiden kanssa Raamatun sanoma täytyy justeerata sopimaan. Kuten eräs kirjoittaja sen sanoo: ”Kontekstuaalinen teologia tähtää teologian inhimillistämiseen.”¹⁰ On kuitenkin vastattava kahteen kysymykseen. Ensiksikin, aiheuttaako Raamatun kontekstualisoiminen sellaisen totuuden vääristymän, ettei se enää olekaan Jumalan Sana ja toiseksi, onko Raamattu tehoton ilman tätä kontekstualisoimista? Ensimmäiseen kysymykseen annan raikuvan vatauksen: kyllä! Ja toiseen kysymykseen vastaan: ehdottomasti ei. Jumalan Sana, joka on elävän Luojan innoitettu teos, on paljon enemmän, kuin mikään inhimillisesti innoitettu kirja ja on kirjoitettu sellaisella tavalla, että jokainen ihmisolento, rikas tai köyhä, mies tai nainen, älykäs tai vajaa-älyinen, ymmärtää evankeliumin sanoman merkityksen, jos se esitetään hänen äidinkielellään ja kiitos siitä lähetyssaarnaajien vuosisataiselle väsymättömälle työlle, evankeliumista alkuperäiskielillä on nyt tulossa todellisuutta useimmissa kulttuureissa.

Dean Flemming on Uuden Testamentin opettaja eurooppalaisessa Nazarene College'ssa Saksassa ja UT:n kontekstualisoimisesta kirjoittaja. Kirjassaan hän puolustaa kontekstuaalista teologiaa:

Jokaisen seurakunnan jokaisessa paikassa ja ajassa täytyy oppia tekemään teologiaa tavalla, joka on yleisön kannalta järkevä, samalla haastaen sen syvimmällä tasolla. Itseasiassa jotkut *lupaavimmat* keskustelut kontekstualisoimisesta tänä päivänä tulevat Lännen seurakunnilta, jotka ovat löytämässä uusia tapoja ruumiillistaa evankeliumi esiintulevalle postmodernille kulttuurille. (korostus lisätty)¹¹

Nämä ”Lännen seurakunnat,” jotka Flemming katsoo ”lupaavimmiksi,” ovat esiintulevia seurakuntia. Hän olisi samaa mieltä Bevan'in teologian mallin kanssa, mutta hänellä on vastaus esiintulevan kirkon pulmaan. Hän sanoo:

Monet vilpittömät kristityt edelleen epäilevät, että yritykset kontekstualisoida teologia ja kristillinen käyttäytyminen johtaa raamatullisesta uskosta tinkimiseen ... meidän täytyy *katsoa Uuteen Testamenttiin* saadaksemme kasvatusta teologian tekemisessä eri ympäristöissämme.¹²

Siihen on hyvä syy, että jotkut kristityt epäilevät. Mutta se voi aluksi tuntua harmittomalta, koska Flemming ehdottaa, että vastaus on Uudessa Testamentissa, jota hänen mukaansa pitäisi käyttää prototyypinä, tai mallina, ennemmin kuin jonakin sellaisena, josta haetaan oppi ja teologia. Hän sanoo, että Uuden Testamentin teologia on aina avoin muutokselle, mutta me voimme oppia, kuinka kehittää tätä muutosta tutkimalla Uuden Testamentin kertomuksia ja hahmoja. Flemming'in esittämä Raamatun kontekstualisoimisen lähtökohta on, että koska kulttuurit ja yhteiskunnat muuttuvat jatkuvasti, niin Sanan täytyy muuttua niiden mukana ja sopeutua näihin muutoksiin. Minä kuitenkin haastaisin tämän. Raamattu sanoo, että Sana on elävä, toimiva ja voimallinen:

Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen

miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija. (Hepr. 4:12)

Jos siis Sana on näin voimallinen, se on myös vakaa ja ikuinen. Jumala suuruudessaan on Raamatun kirjoittaja ja Hän ylittää ajan, kulttuurin ja yhteiskunnat. Kontekstualisoiminen sanoo, että koska ihmiset ja kulttuuri muuttuvat, niin Jumalan Sanankin täytyy muuttua. Asia on kuitenkin päinvastoin. Ihmisten täytyy muuttua ja sopeutua Raamattuun. Jos todella uskomme, että Raamattu on Jumalan Sana, niin tämä nähtäisiin selvästi, mutta jos ajattelemme itseksemme, että Sana ei olekaan erehtymätön eikä innoitettu, niin kontekstualisoiminen on luonnollinen odotus.

Vaikka tiettyjä Raamatun osia voidaan lukea runoutena (kuten Pagitt ehdottaa), sillä Raamattu on todella kauniisti kirjoitettu mestariteos, se on myös elävä mekanismi, jota ei tule muuttaa—sen sijaan se muuttaa lukijan sydämen ja elämän. Se on paljon enemmän, kuin sanojen panemista ihmisten kokemusten ympärille, kuten esiintulevat ehdottavat.

Raamattu sanoo, että Jumala on aina oikeassa; se on ihminen, joka niin usein on väärässä. Luottaessamme inhimilliseen konsensukseen päädyimme aina ihmisen näkökulmaan emmekä Jumalan ilmoitukseen. Tämä on vaarallinen tapa kehittää hengellistä elämäänsä—seuraukset voivat johtaa kauheaan petokseen.

Brian McLaren sanoi sen hyvin myöntäessään, ettei se ole vain sanoman esittämisen tapa, jonka esiintulevan kirkon puolestapuhujat haluavat muuttaa ...he ovat muuttamassa itse sanomaa:

Tuntemieni uudistusmielisten [esiintulevien] pastorien keskuudessa on ollut muodikasta sanoa: ”Emme ole muuttamassa sanomaa; muutamme vain keinoja.” Tämä ei todennäköisesti ole ihan rehellistä ... uudessa seurakunnassa meidän täytyy tiedostaa, kuinka välineet ja sanoma ovat toisiinsa kietoutuneita. Kun muutamme välineitä, myös vastaanotettu sanoma muuttuu; sitä on kuitenkin vaikea huomata. Myös me voisimme irrottautua sinisilmäisyydestämme, eli tämän kieltämisestämme.¹³

Nainen kaivolla

Jos kuuntelet esiintulevaa keskustelua tarpeeksi kauan, kuulet toistuvan teeman: Kristityt tekevät väärin kohdatessaan epäuskoisia esittämälle ensimmäiseksi Jumalan Sanaa. Sen sijaan meidän pitäisi panna sivuun halumme saarnata, tai jakaa totuuksia Sanasta ja viettää enemmän aikaa kehittämällä ystävyyssuhteita kirkosta vieraantuneiden (engl. unchurched, poliittisesti korreksti ilmaus pelastumattomille) kanssa. He käyttävät usein Jeesusta esimerkkinä sanoen, että Hän ei asettunut vastustamaan ihmisiä, vaan aina hyväksyi heidät sellaisina, kuin olivat.

Eräs esimerkki on Dan Kimball'in kirjassa vuodelta 2007, *They Like Jesus but Not the Church (He pitävät Jeesuksesta, mutta eivät kirkosta)*. Luvussa otsikolla, ”*Kirkko väittää röyhkeästi kaikkien muiden uskontojen olevan väärässä,*” Kimball viittaa kertomukseen, jossa Jeesus itse istuu kaivon lähellä (opetuslapset ovat menneet läheiseen kaupunkiin) ja puhuu samarialaiselle naiselle. Kimball muuttaa kertomusta sanomalla:

Hän [Jeesus] pysähtyi ja esitti kysymyksiä samarialaiselle naiselle (Joh. 4) eikä vain hypännyt asiaan sanoen ”Kaikki samarialaiset ovat väärässä”¹⁴

Kimball on kuitenkin väärässä. Jeesus teki juuri päinvastoin! Hän ei esittänyt naiselle yhtään kysymystä ja kohtasi hänet suoraan—minkä Kimball sanoo (kaikkialla kirjassaan) olevan kauhea asia tehtynä epäuskoiselle. Kuuntele Jeesuksen sanoja naiselle:

Jeesus sanoi hänelle: ”Vaimo, usko minua! Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa. Te kumarratte sitä, mitä ette tunne; me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä pelastus on juutalaisista. Mutta tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat

rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo. Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa."

Nainen sanoi hänelle: "Minä tiedän, että Messias on tuleva, hän, jota sanotaan Kristukseksi; kun hän tulee, ilmoittaa hän meille kaikki". Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen se, minä, joka puhun sinun kanssasi". (Joh. 4:21-26)

Kimball pitkälti perustaa lähtökohtansa päättelyyn, että kristittyjen ei pitäisi tehdä eikä sanoa mitään, joka voisi loukata epäuskoisia, vaikka tuo mitään olisi totuutta ja Raamattua.

On tosiasia, että Jeesus kyllä asetti ihmiset vastakkain totuuden kanssa, kuten tekivät Hänen oppilaansa (ja myös VT:n profeetat). Ja miksi Hän teki niin? Hän kertoi syyn naiselle kaivolla:

Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda', niin sinä pyytäisit häntä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä. (Joh. 4:10)

Siitä ei ole epäilystä, että Jumalan Sana on loukkaava epäuskoiselle, aivan kuten Raamattu sanoo:

Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima. (1.Kor. 1:18)

Ja jälleen selittäessään asennetta, jonka kohtasi todistaessaan epäuskoisille Paavali sanoo:

Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa: näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille elämän tuoksu elämäksi. (2.Kor. 2:15-16)

Jos Paavali olisi justeerannut (kontekstualisoinut) Jumalan Sanan sopimaan niiden elämän ja kulttuurin kontekstiin, joille puhui, hän ei olisi sanonut: ” kuoleman haju kuolemaksi.” Hän otti noiden ihmisten hengellisen tilan hyvin vakavasti ja hänellä oli täysi luottamus, että Jumalan Sana, alkuperäinen ja muuttumaton, voisi ulottua jokaisen ihmisen sydämeen ja sieluun, joka vastaanottaisi Kristuksen uskon kautta. On ihminen sitten nuori, henkisesti vammainen, tai erilaisesta kulttuurista, tai etnisestä ryhmästä, niin evankeliumi on Jumalan evankeliumi ja Hän teki sen sellaiseksi, että kaikki, jotka vastaanottavat sen uskolla, ymmärtävät Hänen rakkautensa ja anteeksiantamuksensa ja saavat iankaikkisen elämän.

Ajattelua rasiasta käsin

Will Sampson kuuluu esiintulevaan yhteisöön Kentucky'ssa nimeltä Communality. Hän palvelee myös Emergent Village'n* koordinoivassa ryhmässä. Julistuksessa Emergent Manifesto of Hope (Esiintuleva toivon julistus), Sampson kirjoittaa:

Protestanttisen uskonpuhdistuksen iskulause oli sola scriptura, eli yksin Raamattu. Ja samalla, kun tämä oppi on voinut nousta välttämättömänä korjauksena kirkon johdon väärinkäytöksiin uskonpuhdistuksen ajassa, se on tänä päivänä täysin voimassa. Saarnaajat puhuvat Raamatusta ohjekirjana, tai ainoana hengelliselle elämälle tarpeellisena tietona. Se kuitenkin väheksyy joitakin teologisen tiedon tärkeitä osatekijöitä. ... Sola scriptura'lla on myös taipumus vähätellä Jumalan Hengen roolia seurakunnan suunnan muodostelemisessa (shaping).¹⁵

*Emergent Village on ryhmä, joka muodostui Young Leaders Network'ista. Järjestön verkkosivustolla, www.emergentvillage.com, on vahva ja vaikuttava läsnäolo Internetissä.

Sampson sanoo, että tähän kategoriaan kuuluvat ihmiset ”eivät ota huomioon inhimillisten tulkitsijoiden subjektiivisuutta.” Toisin sanoen, ne miehet, jotka kynäilivät Raamatun, eivät ehkä loppujen lopuksi olleetkaan niin innoitettuja. Siinä saattoi olla enemmän kysymys heidän omiin elämäkokemuksiinsa perustuvasta näkökulmasta. Sampson lisää:

Kontekstuaalinen teologia on juurtunut käsitykseen, että Jumalan valtakunta on valtavan laaja ja monimuotoinen ja meidän tehtävämme Jeesuksen seuraajina on ymmärtää Jumalan työn monimuotoisuus maailmassa ja liittyä tuohon ponnistukseen.¹⁶

Käännettynä, se merkitsee, ettemme saa rajoittaa itseämme Raamattuun, vaan meidän täytyy nähdä Jumala ikäänkuin *rasiasta käsin*, niin sanoakseni. Sampson sanoo, että liian monet länsimaalaiset tarkastelevat Jumalaa tieteellisesti ja rationaalisesti ja se on ongelma esiintyvän kirkon ajattelutavalle. Hän selittää:

Ehdottaminen, että Jumala on tekemässä jotakin, joka ei ehkä sovi aikaisempiin käsityksiimme, vaatii meitä *ajattelemaan avarammin*. (korostus lisätty)¹⁷

Mutta kuinka avarasti Sampson uskoo, että meidän pitäisi ajatella? Ehdottaisiko hän, että käännyimme pois Raamatun totuuksista? Vastaus on kyllä. Hän sanoo, että ”käsityksellä, että Jumalan työhön voi liittyä yksinkertaisesti uskonkäsitys julistusten kautta, on ollut negatiivinen vaikutus seurakunnan terveyteen.” Hän lisää:

Toinen suuri jakautuminen seurakunnassa, protestanttinen uskonpuhdistus, usko vanhurskauttamiseen yksin uskosta, sai suuret osat seurakuntaa lohkeamaan siitä, mikä oli globaali yhtenäinen kirkko.¹⁹

Sampson antaa ymmärtää, että elleivät uskonpuhdistajat olisi päättäneet pitäytyä raamatullisissa opeissa, niin ehkä tämä globaali yhtenäinen kirkko olisi säilynyt ennallaan. Sampson vie tämän päättelyn jättiaskelta pitemmälle:

Jotkut perustelisivat, että nämä lohkeamiset olivat välttämättömiä korjaamaan vääriä käsityksiä siitä, mitä merkitsee olla Jumalan kansa... Joten, jos teoillamme sanomme, että oikeassa oleminen on tärkeämpää, kuin yhdessä oleminen, niin mitä se sanoo Jumalasta, joka muotoili yhteiskuntamme, tai siitä, kuinka tuo Jumala haluaa olla vuorovaikutuksessa nykyajan ihmiskunnan kanssa?²⁰

Tämä teologinen muutos haastaa 16. vuosisadan uskonpuhdistuksen lähtökohdan, ehdottaen, että yhteys ja teot ovat tärkeämpi kuin evankeliumi, tai vanhurskauttaminen uskon kautta. Myös Rick Warren puhuu näin. Siitä, mitä hän kutsuu uudeksi uskonpuhdistukseksi, Warren toteaa:

Minä odotan toista uskonpuhdistusta. Ensimmäinen kirkon uskonpuhdistus 500 vuotta sitten koski *uskonkäsityksiä*. Tämä tulee koskemaan *käyttäytymistä*. Ensimmäinen koski *uskontunnustuksia*. Tämä tulee koskemaan *tekoja*. Se ei tule koskemaan sitä, mitä seurakunta uskoo, vaan sitä, mitä seurakunta tekee (korostus lisätty)²¹

Uskonpuhdistus, joka antaa enemmän uskottavuutta töille ja teoille, kuin uskonkäsityksille ja opeille, on väärä heti alusta saakka. Oikeita uskonkäsityksiä ja oppia seuraavat työt ja teot, mutta ei toisin päin. Hyvät teot eivät aina ole osoitus aidosta jumalaisuudesta, kuten Raamattu sanoo:

Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi. Ei ole siis paljon, jos hänen palvelijansakin tekeytyvät vanhurskauden palvelijoiksi. (2.Kor. 11:14-15)

Kun Sanaa ei kuulla

Isoäidilläni oli hyvä neuvo Raamatun lukemiseen... Raamatun lukeminen on kuin kalan syömistä. Nauti ensin liha, joka on helppo syödä; tule takaisin ja hoida ruodot myöhemmin, jos vielä on nälkä—Brian McLaren.²²

Ennen 16. vuosisadan uskonpuhdistusta ja keski-ajalla Raamattu tunnettiin kiellettyä kirjana. Kiitos siitä uskonpuhdistajille ja heidän uhrauksilleen Raamattu käännettiin tavallisen kansan kielelle. Jumalan Sanan valo alkoi loistaa pimeydessä ja ihmiset vapautettiin katolisen kirkon* valvonnasta ja korruptiosta sekä paavin ja pappien vallasta. Jumalan armo paljastettiin ja ihmiset pelastuivat ja vapautuivat orjuudesta. Taas kerran ihmiset voivat ymmärtää, että pelastus on Jumalan lahja ja että Jeesus suoritti uhrin kerralla kaikkien puolesta kuollessaan ristillä.

*Kun tämä kirja käyttää termiä ”katolinen kirkko,” se viittaa sakramentteihin, menoihin, kirkkoisiin ja mystikoihin ja kaikkeen, mikä sisältyy siihen, mikä tunnetaan roomalaiskatolisena kirkkona.

Näkökohta, jonka haluan tuoda esille, on yksinkertainen: Kun johtajat, jotka tunnustavat olevansa kristittyjä, tahallaan tai tahattomasti kätkevät Jumalan Sanan ihmisiltä, niin se pimeys, joka siitä seuraa, johtaa hengellisten kohtaamisten (kokemusten) halajamiseen. Saadakseensa kannattajansa vakuuttuneiksi, heitä ruokitaan hengellisesti näillä opetuksilla, joita ei ole Raamatussa. Johtajat ottavat käyttöön kaikenlaisia kokemukseen perustuvia rituaaleja ja krääsää—siinä syy, miksi ikonit, kynttilät, suitsutus, liturgia ja sakramentit katsotaan välttämättömiksi esiintulevan kirkon palvontakokemukselle.

Tarkastelkaamme nyt sitä, mitä on tapahtunut Doug Pagitt'in seurakunnassa, kun kirjaimellinen Sana käy yhä vähemmän tärkeäksi:

Hiljattaisen elämän kehittämisen foorumin (Life Development Forum) aikana pidimme palaverin kristillisistä käytännöistä. Yhdellä neljästä viikosta esittelimme ristinmerkin tekemistä itsemme päälle. Tästä eleestä on tullut minulle hyvin väkevä kokemus. Se on täynnä merkitystä ja historiaa ja niin helppo tapa rukoilla ja julistaa uskoani ruumiillani. Pidän oikean käden sormeni ristin muodossa, etusormeni ojennetun peukalon päällä. Käytän kreikkalaiskatolista mallia koskettaa ensin päätä, sitten sydäntä, sitten rintakehää oikealta ja sitten vasemmalta. Toiset ryhmässä noudattavat roomalaiskatolista käytäntöä, vasemmalta ensin ja sitten oikealta.²³

Voimakkaat kokemukset, samanlaiset, kuin keskiajalla, ovat ottamassa selittävän raamatunopetuksen paikan. Tämä on ymmärrettävää sen valossa, mitä tapahtuu, kun Raamatusta tulee kielletty kirja.

Pagitt'in lausunto (tämän luvun alussa) on tyypillinen yhdelle esiintulevan kirkon liikkeen peruskäsityksistä. Innossa saavuttaa tämä nykyinen sukupolvi kristinusko täytyy muuttaa. Tämä muutos vaatii, että Jumalan Sana, kristillisen uskon kivijalka, muutetaan. Ei yksinkertaisesti ole muuta tapaa tulkita Pagitt'in lausuntoa.

Pagitt'in lausunto synnyttää kuitenkin ongelman. Jos usko tulee kuulemalla Jumalan Sanaa (Room. 10:17), niin usko, joka ei perustu Sanaan, ei ole raamatullinen usko eikä siksi voi olla kristillinen usko.

Vaikka tämän ajan sukupolven saavuttaminen Kristuksen asialle on jotakin sellaista, jota meidän kristittyinä pitäisi haluta, niin meidän täytyy muistaa, että Jeesus Kristus haastoi meitä seuraamaan Häntä ja olemaan kuuliaisimpia Hänen Sanalleen. Raamattu käskee meitä: ”Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta” (Room. 12:2). Esiintulevat kuitenkin johtavat seuraajia päinvastaiseen suuntaan opettaen, että Jumalan Sana täytyy sopeuttaa ihmisiin ja kulttuureihin sen sijaan, että sen annettaisiin muuttaa ihmisten elämä Jeesuksen Kristuksen kautta. Kuten olemme näkemässä, niin kristinuskon uudelleenohjelmointi

sallii vapauden vaarallisen lajin, jota voisi verrata kuumailmapallon ripustusköysien katkaisemiseen; vapaa pudotus voi olla riemukas, mutta lopputulos on katastrofi.